

Микола ВИТІВСЬКИЙ

Ми ставим крапку... Це кінець...
Надія в нас чомусь вмирає,
Та й мрії всі звелися нанівець...
Усе... Лиш день за днем минає...

Так, мабуть, каже кожен,
У кого опустились руки,
Хто з розпачем боротися не може,
Не хоче жити через ці душевні муки.

Страшний це розпач!
Пекучий біль розчарування!
Зневіра й плач...
Це темряви бажання...

Це бажання захватись,
Втекти від рідних, друзів й ворогів,
Це мрія непробудно спати,
Пристать до ночі берегів.

Та в світі ж так багато світла!
О нерозумне ти дитя!
Ти вибрати хочеш існування,
Не знаючи ціни життя...

Тобі здається, Бог тебе покинув?
Чи впевнений, що самотий ти?
Це ж розпач твій тебе поглинув
Й тепер в полоні ти у самоти.

Та це ж неправда, це – обман!
Відкрий своє серденько друзям,
І зрозумієш, що не сам...
Тоді побачиш й Бога там.

М. Витівський. Не ставмо крапку! // Слово № 2 (39) (2009) с. 50